

DE
WONDERDOCTOR

Tooneelstuk in één bedrijf

KUNNENDE DIENEN VOOR

GROOTEN EN KLEINEN

Prijs: Vijftig Centiemen.

B. W. — Met eene kleine verandering kan het stuk
ook door meisjes gespeeld worden: zie blz. 4.

BRUGGE

A.-J. WITTERYCK-DELPLACE, UITGEVER.

1894.

De Wonderdoctor.

EIGENDOM VAN DEN UITGEVER.

DE
WONDERDOCTOR

Tooneelstuk in één bedrijf

KUNNENDE DIENEN VOOR

GROOTEN EN KLEINEN

Prijs : Vijftig Centiemen.

B. W. — Met eene kleine verandering kan het stuk
ook door meisjes gespeeld worden : zie blz. 4.

BRUGGE

A.-J. WITTERYCK-DELPLACE, UITGEVER.

1894.

PERSONEN :

- 1° *Baron.*
- 2° *Jan, zijn knecht.*
- 3° *Doctor.*
- 4° Een *knecht* van den doctor.
- 5° Een *tafelknecht* }
- 6° Een *hovenier* } van den Baron.

AANMERKING :

Dit stukje kan ook in meisjesscholen gespeeld worden ; dan verdeelt men de rollen als volgt :

- 1° *Barones.*
- 2° *Mietje, hare kamenierster.*
- 3° Wonderbare *geneesvrouw.*
- 4° Eene *meid* van de geneesvrouw.
- 5° Eene *keukenmeid* }
- 6° Eene *bovenmeid* } van de Barones.

DE WONDERDOCTOR.

*De zieke Baron zit in zijnen zetel te klagen.
Nevens hem staat eene tafel waarop men eene thee-
kan, eene tas en een nieuwsblad ziet.*

BARON.

Hemel en aarde ! 'k en kan alzoo niet meer leven !
't is nu al drie lange weken dat ik hier ziek zit.
Wanneer gaat dit toch een einde nemen ! (*Hij neemt
eene tas thee, en daarna klinkt hij om zijnen knecht.*)

JAN. (*Hij komt haastig op, met eenen doek aan
zijn hoofd.*)

Wat is er van uwen dienste, Mr de Baron ?

BARON.

Waar is die nieuwe flessche die de doctoer ge-
zonden heeft ?

JAN.

Ze staat in den kelder, Mr de Baron.

BARON.

In den kelder, bliksems ! en 'k moet er alle uur
een halveken van nemen.

JAN.

Zoo is 't, Mr de Baron ; maar, van zoodat zij
gisteren in huis kwam, hebt gij ze doen naar den
kelder dragen.

BARON.

Ja, gisteren! en waarom ze dan later niet weder gebracht!

JAN.

Maar, Mr de Baron, hebt ge me gisteren avond niet verboden u nog ooit van medecienen te spreken?

BARON.

Ja, gisteren avond! maar dan was ik haast zot van de pijn. Haal me nu maar aanstonds de flesch.

JAN.

Seffens, Mr de Baron.

BARON.

Hemel en aarde! De doctoer zoekt en herzoekt, en hij is altijd even verre gezocht. Eerst gaf hij pillen, dan gaf hij poeiers om op te snuiven, daarna trekplaasters bachten mijn' ooren, en nu komt hij met een' flessche voor den dag . . . Hum! Hum! De pillen wrochten dat het . . .

JAN. (*Eene groote potflesch brengende.*)

Zie hier, Mr de Baron.

BARON.

En waar is het halveken? . . . Aïe, Oh! trekkingen in mijn' arms!

JAN.

Het staat ernevens, Mr de Baron; ik weet, dat ge liever zelf schenkt. (*Jan stoft de meubels af.*)

BARON. (*Hij drinkt een halveken.*)

Foei! wat vuile drank! brrrr! 't zal zeker ook al pruts zijn. Eerst kreeg ik pillen, die wrochten dat het waarlijk een plezier was, en zonder zeer, zonder zeer.

JAN.

(*Ter zijde.*) Wat! een plezier! Ha! ha! ha! 'k heb het ondervonden!

BARON.

Maar toch, die pillen en genazen mij niet; integendeel, . . . ja, integendeel . . . O! trekkingen in mijn beenen!

Aangaande de poeiers, ze deden mij niezen om te scheuren, en Jan moest ermeê uit mijn oogen gaan, of 'k gaf hem een' tafelvijge tegen zijnen kop.

JAN. (*Naar zijnen doek wijzende.*)

(*Ter zijde.*) Hij heeft het maar al te wel gedaan, de lastige kerel!

BARON.

Daarna deed de doctoer ferme plaasters bachten mijn' ooren leggen, plaasters die trokken dat mijn' oogen uit mijn hoofd puilden van de pijn.

JAN.

(*Ter zijde.*) Dan heeft Jantje wat tegengekomen!

BARON.

Hemel en aarde! die plaasters maakten mij
revende!

(*Na eenen oogenblik geluisterd te hebben.*) Jan, zet eens de voordeur open. Wat hoor ik daar roepen, en zoo bermhertig luide?

(*Jan gaat de voordeur openzetten en blijft luisteren, — De Baron luistert in zijne kamer, en houdt zijn' handen aan zijn' ooren om beter te hooren.*)

EENE KLOEKE STEM VAN BACHTEN DE SCHERMING.

Il gara pampas in Patagonie! Mijn Meester is beroemd, zoowel in de koudste als in de warmste landen der aarde! Hij kan alle ziekten en krankheden genezen, tot zelfs de ziekten die geenen naam hebben. Het is een Wonderdoctor die nooit en faalt. Hij logeert in de herberg "De Kwakkel", op het hoekske van de Vischmarkt. Hij begeeft zich ook ten huize van de zieken, en de armen meestert hij gratis. Elk zegge 't voort!

BARON.

Een wonderdoctor, een wonderdoctor; wat mag dat nu zijn?

JAN. (*Komt geloopt.*)

Mr de Baron! Mr de Baron!

BARON.

Zeg zeere, Jan, zeg zeere.

JAN.

Een wonderdoctor is in de stad; hij kan alle ziekten genezen, zelfs deze die geenen naam hebben, en hij heeft nog nooit gemist. Hij logeert in "De Kwakkel", hier te einden de straat.

BARON.

Wat zegt ge daar, Jan, zelfs de ziekten die geenen naam hebben ?

JAN.

Ja, Mr de Baron, en hij heeft nog nooit gemist.

BARON.

Verduiveld ! mijn' ziekte is voorzeker eene die geenen naam heeft ; haal me dan maar zeere den wonderdoctor.

JAN.

Seffens, Mr de Baron ; ik vlieg.

BARON.

(Hij kijkt op zijn uurwerk en neemt een halveken.)

Smerige drank ! . . . maar patientie . . . 'k zal nu misschien al gauw van mijn' mizeriën verlost zijn. *(Hij leest eenige reken in de gazette, rekt zich uit van de pijn, en werpt het blad weêr op de tafel.)* 'k Ben curieus om te weten wat voor een persoonaadje die wonderdoctor is, en nog veel meer om te weten wat hij van mij zal zeggen . . . Ik heb nu al zooveel voor mijn' ziekte gedaan, en het kan nu gemakkelijk gaan gebeuren dat ik met een dood eenvoudige remedie genezen ben . . . Nu, God geve 't ; want, iek zijn is een slechte stiel . . . *(Hij rekt zich nog eens van de pijn.)* . . . Wachten steekt gauwe tegen . . . *(Leest nog eenige reken in de gazette, maar verpt ze na eenige oogenblikken weg.)* Ik vlieg, zei Jan ; maar mij dunk dat hij niet zeere vliegt ; de

Kwakkel is toch maar eenige stappen van mijn huis . . . Ha ! ik hoor gerucht, ze komen af, 't is gelukt.

JAN. (*Komt binnen met den doctoer en dezes knecht, die een kistje aan de hand draagt.*)

Mr de Baron, ik breng u den wonderdoctoer.
(*Ter zijde.*) 't Ziet er een vieze apostel uit !
(*Jan verlaat de kamer.*)

DOCTOR.

Mr de Baron, uw dienaar.

BARON.

Zet u, Mr de doctoer, zet u.

Ik heb u zenden halen voor eene ziekte

DOCTOR. (*Inbrekende.*)

Ge hebt wel gedaan, Mr de Baron ; ge hebt wel gedaan.

BARON.

Hum ! Hum ! Ik heb u zenden halen, zeg ik, voor eene ziekte die mij noch dag noch nacht ruste laat.

DOCTOR.

Ge hebt veel gelijk, Mr de Baron.

BARON.

'k En kan lijk zelf niet zeggen waar het mij houdt ; maar, ik ben lijk het leven moe. (*Hij rekt zich uit en zucht.*)

DOCTOR.

Oh ! dat is niets, Mr de Baron ; 't zijn al de beste zieken voor ons. Stel u maar gerust ; door de hooge kennis die ik in de geneeskunst verworven heb en mijne heel bijzondere manier van traiteeren, zal ik u gemakkelijk uit uwe verlegenheid kunnen helpen.

BARON. (*Verwonderd.*)

Ja ; maar, M^r de doctoer, als gij mij niet kunt helpen, ik heb liever . . .

DOCTOR. (*Inbrekende.*)

Stel u gerust, Mr de Baron ; stel u volkomen gerust.

Steek 'nen keer uwe tong verre uit, als 't u belieft. — Ze is vuil, zeer vuil ; de ziekte is in 't bloed.

Kijk 'nen keer in mijn' oogen. — De ziekte is in 't bloed !

(*De doctoer tast aan zijne wangen.*) In 't bloed, Mr de Baron, in 't bloed !

(*Hij neemt zijn uurwerk en voelt den pols.*) — Geen twijfel meer, in 't bloed !

(*Hij betast zijn hoofd.*) Uw haar is zoo vochtig, Mr de Baron ; is dat altijd zoo ?

BARON.

Bah ! altijd . . .

DOCTOR.

Zeg maar ja, Mr de Baron, zeg maar ja.

Dat is toch niet goed ; het haar van een gezond mensch moet blinken en droog zijn.

Hebt gij nog gemeesterd, Mr de Baron ?

BARON.

Wel ja; ten allen kante reeds; ziedaar de medecien, waarvan ik alle uur eenen lepel of een halveken moet nemen.

DOCTOR.

(Hij onderzoekt de medecien.)

Vergift! vergift! doodelijk vergift! O! die kwakzalvers.

En heeft men u nooit geen' plaasters op de hielen gelegd?

BARON.

Hemel en aarde! plaasters op de hielen! neen, nooit.

DOCTOR. *(Hij neemt er uit zijn kistje.)*

Hier zijn er twee geheel goede van assa fœtida; en . . . ge zult ze daar laten opliggen tot dat het al begint te draaien wat ge ziet.

BARON.

(Ter zijde.) Dat is erg!

DOCTOR.

En hoe is het met den appetiet?

BARON.

Wel! 'k en kan bijna geen eten zien. *(Rekt zich uit van de pijn.)*

DOCTOR.

Dat geloof ik; dat geloof ik . . . hewel, van nu voort zult ge eten met uw' oogen toe.

BARON.

Met mijn' oogen toe, donders!
(*Ter zijde.*) Hij houdt mij voor den aap.

DOCTOR.

Wel zeker, met uw' oogen toe, en al wat gij eet zal u smaken lijk suiker.

(*Hij haalt ook een fleschke uit het kistje.*)

Ziehier nog een fleschke om wel te kunnen rusten. Ge stelt dat op uwe kamer, en ge tracht 's avonds wakker te blijven en recht op te zitten, tot dat ge uw' oogen niet meer kunt open houden van den vaak; dan, en niet eer, neemt ge een of twee druppelkens uit het wonderfleschken en ge legt u maar seffens te bed. Ge zult voorzeker vaste slapen, slapen lijk een rooze.

BARON.

(*Ter zijde.*) 't Is een bedrieger! Hola papa!
(*Tot den doctoer.*) Doctoer, uwe manier van genezen komt mij waarlijk geheel aardig voor maar toch, ik heb reeds zooveel middelen beproefd. . . . zoudt gij mij nog kunnen genezen, wat meent ge?

DOCTOR.

Zeker, zeker; 'k en heb nog nooit geene halfwege gelaten; heb dus maar courage, Mr de Baron; maar, ge moet mijne voorschriften stiptelijk volgen, en bijzonderlijk zorgen voor de plaasters op de hielen. 'k Zal dan morgen nog eens komen zien en u misschien eene lating geven in den grooten teen.

BARON.

(*Ter zijde.*) Dat gaat te verre; wacht een beetje.
(*Tot den doctoer.*) Eene lating in den grooten teen!

DOCTOR.

Ja zeker, Mr de Baron; laat mij maar geworden :
de ziekte is in 't bloed, en ik weet wat er te doen
staat. (*Hij biedt den Baron eene kaart aan.*)

BARON. (*Hij leest de kaart.*)

Tien frank. Dat is voor uwe eerste visiete ?

DOCTOR.

Ja, Mr de Baron; de betaling wordt altijd aan-
stonds na elke visiete gedaan.

BARON.

(*Ter zijde*) Wat schurketrekken !

(*Tot den doctoer.*) Goed zoo; men zal u seffens
gaan betalen. (*Hij schrijft iets op het kaartje met
zijn potlood en belt.*)

JAN. (*Haastig opkomende.*)

Wat begeert Mr de Baron ?

BARON.

Jan, haal me seffens hetgeen ik op dit kaartje
geschreven heb. (*Jan vertrekt met het kaartje.*)

DOCTOR.

Zoodus, Mr de Baron, gij hebt mij wel verstaan ;
morgen, om negen ure, kom ik hier weder, en ik
hoop u reeds veel verbeterd te vinden.

BARON. (*Trekkielende van de pijn.*)

Goed, goed.

(*Jan komt op met den tafeln knecht en den hovenier, en zij plaatsen zich alle drie nevens den wonderdoctor.*)

BARON. (*Met drift.*)

Mr de Wonderdoctor, of liever Mr de Kwakzalver (*deze maakt gebaren van verwondering en verontwaardiging*), want, gij zijt een schaamteloze bedrieger, uwe rol is uitgespeeld; neem uw' prutsen en maak u van hier weg; of korter nog, mannen, pakt die deugnieten vast en smijt ze buiten.

(*De wonderdoctor heeft lijk een riet en, binst dat hij zegt Mr de Baron alhier en Mr de Baron aldaar, de knechten pakken hem vast en hij vliegt met zijnen knecht en geheel zijn boeltje buiten.*)

BARON.

Hemel en aarde! wat helsche deugnieten! Men moest al de kwakzalvers in 't gevang opsluiten: 't zijn aftroggelaars en bedriegers; en daarbij, ze zouden met al de prutsen die ze verkoopen de zieke menschen ten grave helpen.

DE GORDIJN VALT.

